

For øvrigt glædede det mig at høre, at det ærede 5te kongevalgte Medlem (Carstensen) begyndte med at sige, at Begivenhederne i 1848 fortjene at mindes i vort Folk paa en synlig Maade. I denne Henseende er jeg saa grundtenig med ham, som tænkes kan. Jeg havde forleden under Finanslovens Behandling Lejlighed til i Anledning af den lille Bevilling til Officersforeningen at gøre opmærksom paa det forkerte, der altsaa efter min Mening laa i at tale om Aanden fra 1848 i Forbindelse med den Bevilling, men, som jeg havde Lejlighed den Gang til at sige, tror jeg, at det er fuldt berettiget at sætte det foreliggende Lovforslag i Forbindelse med Aanden fra 1848, og jeg skal derfor igen med et Par Ord minde om, hvad der skete i vort Folk i 1848. Det var to Ting. Der var for det første Sejren paa Slagmarken, Sejren mod Overmagten Gang efter Gang. Det var et Under af stor Betydning, som satte Sindene i stærk Bevægelse, og som ikke kunde andet end kalde varme og ædle Følelser frem. Nu turde det være temmelig bekendt, at jeg er en af dem, der afsky Krig, og anser Krig for noget af det modbydeligste, der er til paa Jorden, men det udelukker ikke, at man kan have Ærbødighed og Ærefrygt for Heltemod og Heltedaad, hvor som helst man møder dem. — Det andet Under, jeg forleden havde Lejlighed til at pege paa, og som jeg atter vil minde om i Dag, er Gennemførelsen af Grundloven af 5te Juni 1849 paa den almindelige Valgrets Grund til Trods for den stærke Modstand, der var mod dette Grundlag. Jeg vil i denne Forbindelse minde om, at det store Flertal paa den grundlovgivende Rigsforsamling fra først af var stemt imod den almindelige Valgret. Der var kun et lille Mindretal for den til at begynde med, men, som bekendt, endte det med, at kun imod et lille Mindretal vedtoges Grundloven af 1849 paa den almindelige Valgrets Grundlag. Og naar man spørger: hvad var Aarsagen til de to Undere i vort Folk, saa siger jeg: det var Aanden af 1848, og spørger man: hvad er det, man betegner dermed, saa siger jeg igen som forleden: Det er for det første en udpræget Lighedsfølelse, udpræget Samfundsfølelse og Fællesfølelse, som de gamle, der have levet i den Tid, alle ville have Forstaaelsen af. Det er jeg vis paa, at alle, enten de staa paa den ene eller den anden Side, have en levende Følelse af Sandheden af mine Ord i denne Henseende. — For det andet var det en levende Retfærdighedsfølelse. Denne levende Retfærdighedsfølelse gav sig blandt

andet Udslag i en Udtalelse fra Ministerbænken i hine Dage, der lød saaledes: „det er aldeles utænkeligt, at den Tid nogen Sinde skulde komme i vort Folk, at en Regering skulde forsøge paa at blive siddende, naar den ikke havde faaet de fornødne Midler bevilgede til at regere med.“ Jeg skal ikke komme ind paa den sørgelige Historie, som vi i mange Henseender have oplevet i de sidste Aar, men blot minde om den umaadelige Forskel paa den Tid og nu paa dette Punkt. Nu er der ingen, der siger, at det er utænkeligt, at en Regering skulde blive siddende uden at have de fornødne Midler bevilgede. Tværtimod have alle og enhver en Følelse af, at det kan ske naar som helst; man befinder sig i saa Henseende paa gyngende Grund i Stedet for paa et sikkert og klart Retsgrundlag, der er det eneste Grundlag, der er i Stand til at bringe Lykke og Velsignelse i tusinde Hjem i vort Fædreland.

Den ærede Ordfører for Finansudvalget (Steffensen) talte forleden om Ønskeligheden af, at vi kunde komme til en Genopførelse af Kristiansborg Slot. Jeg skal i denne Forbindelse herom udtale for mit eget personlige Vedkommende, at jeg er overbevist om, at vi vare komne til en Genopførelse af Kristiansborg Slot for flere Aar siden, dersom vi ikke havde haft den Retstilstand, som vi nu i de senere Aar have levet under. Dersom vi havde levet under en lignende Retstilstand som den, der betegnes ved Aanden af 1848, saa havde vi nu haft Kristiansborg Slot opført, men nu staaer det som en sørgelig Ruin, som et Slags Minde om den ulykkelige Tilstand, vi have haft i vort Folk i en Række af Aar.

Med Hensyn til selve den foreliggende Sag skal jeg sige, at naar der tales om den Ulejlighed og Vanskelighed o. s. v., der er forbunden med denne Bevilling, saa maa det dog erindres, at vi tidligere have haft noget lignende, som just ikke drejede sig om Penge, men dog om en Hædersgave. Jeg sigter derved til de Medailler, der for en Del Aar siden bleve uddelte til alle, der havde deltaget i Krigene 1848—50 og 1864. Der blev den Gang holdt Fester i vort Folk, jeg tror i hver eneste Kommune. Jeg har deltaget i adskillige af disse Fester og været Taler ved adskillige af dem, og jeg vil sige, at vi bør komme til noget lignende i 50-Jubilæumsaaret for 1848 og lade de gamle Krigere faa denne Hædersgave ved saadanne festlige Lejligheder. Saadanne Fester kunne f. Eks. holdes den 5te Juni 1898, eller — om man ikke maatte